

Рубець на серці

Ніколи не знаєш, що чекає, куди заведе тебе непередбачуваний шлях припливці-долі. І Олександр Конончук не гадав, що підготувала йому, дев'ятнадцятирічному юнакові, який виріс у благополучній родині. Батько Пилип Васильович, рано пізнавши батрацький хліб, працюючи в депо станції Сарни, здобув політичний гарт. Став одним із учасників Дубровицького повстання від Волинського губкому партії. Знали його як члена екіпажу бронепотяга «Красний босць». І мама була прогресивних поглядів. Олександр пишався батьками. Не падав перед життєвими труднощами й випробуваннями.

Холодної осені 1951-го призавли в Збройні сили тодішнього СРСР. Служба в армії вважалася справою честі, доблесті й героїства кожного громадянина. Тож і Олександр з гордістю мріяв про солдатську форму. Деякіля діб потім із новобранців далеко за Урал. З подивом розглядав незвичне довкілля. Висадили в Красновірську, де новачків чекала «чубека». Олександр Конончук разом із ровесниками опанував теоретичні знання військового ремесла, досконало вивчав різновиди зброї.

На той час, - пригадавав сивочолодий ветеран, - наша армія перебувала в стані військової готовності номер один, бо післявоєнний період ще довго «дихав» прохолодою — складними ситуаціями в багатьох куточках планети. Особливо на

Сході, де не могла втихомириться мілітаристська Японія. Восні обставини склалися в штучно поділений по 53 паралелі географічної широти Південній і Північній Кореї. Якщо Південна йшла шляхом своїх сусідів, маючи за приклад СРСР, то Північну контролювали США. Час від часу у Південній Кореї виникали непорозуміння, розгорталися бойові дії, куди мимоволі були втягнуті й наші війська. У листопаді 1951-го суди потрапили Олександр Конончук...

10 грудня того ж року, коли було нестерпно холодно, пронизував поривчастий вітер, а гориста, без жодного деревця місцевість незнайомої держави додавала тривоги, військовослужбовці, у т. ч. і Олександр, склали присягу. Вдягнуті в захисного кольору обмундирування, високої черевки й незвичайні для них келми, не відрізнялися від місцевих військових.

Наш земляк ніс значну для нього вахту: кермував вантажівкою. Перевозив і солдатів, і зброю, і продукти харчування. Останніми почасти ділилися з мирним населенням, яке дуже бувало під час бойових дій.

Не раз Олександр Конончук потрапляв під ворожі обстріли, проте вдавалося благополучно вирватися з палаючого кільця й добратися до військової частини. Та якось неприятельський осколок втратив у праву руку. Не покинув керма. Самотужко навшдикуруч перевертав захищену праву руку й продовжував виконувати завдання. Ніде не зафіксоване це поранення... Через день

маршрут його вантажівки знову проліг через провінції, де продовжувалися бойові сутички. Під час короткого перепочинку ніхто ні про що не міг говорити, командування суворо забороняло вести про це мову. Ще довго гриф «Таємно» тримав, як кажуть, під сімома замками правду. Чимало подій, в яких брали участь наші чоловіки й змучені були мовчати. І нагородив Олександра Пилиповича за посвідченнями китайською мовою довго перекидалися в шухлядах письмового столу. Залізничками тими бавився онук, порозкидав. Благо, посвідчення збереглися досі! Як свідчення нелегких випробувань відважного сина українського народу, у пам'ять про нелегкий період його життя залишився рубець на серці. Аж у 1997 році у військовому квитку тих, хто проходив дійсну службу на територіях інших країн, записали такі: «Брав участь у бойових діях з ... і по ...». А де? Лише через десятки років уже сивочолі чоловіки змогли розповісти, куди закинула їх армійська служба. Кого в Єгипет, кого в Корею, Алжир...

Олександр Конончук у 1954-ому звільнився в запас. Змужнілий повернувся додому. Влаштувався в чотиромі депо. Але з таким бажанням спостерігав за роботою машиніста... Неодавні вступив у Львівський технікум залізничного транспорту, до закінчення якого отримав диплом за спеціальністю машиніст, технік-електротехнік. Щасливий, що здійснилася мрія, що, як батько, во-

дитине потужних «конея» сталевими магістральми. Тільки не паровози, а вже тепловози, згодом електровози. І водив, і радість переповнювала серце, адже й він причетний до важливих народногосподарських справ, робить внесок у благополуччя країни.

Доля не раз випробувала Конончука. Довелося працювати на Закарпатті. А місцевість там не рівнинна, не поліська, а гірська, з підступними завиваними-лабіринтами. З често витримавши той своєрідний іспит, через 2 роки повернувся в депо станції Сарни, де трудився аж до виходу на заслужений відпочинок. Однак не розлучався з залізничним транспортом, влаштувався машиністом тепловоза в СЗМТК. Коли економічна криза накрила підприємство, змушений був розпрощатися, заробивши сорок сім

років трудового стажу. Згодом відгукнувся на запрошення підприємиця, адже син і дочка навчалися у вищих навчальних закладах, на стипендію обом у Києві не прожити. Разом із Діною Євгенівною допомагали, як могли. Не ремітували. А розбулися лише тоді, коли Олександр Пилипович підкопіяв здоров'я. Де й поділася розкішна шевелюра, пересується там на спеціальному візку. Не відходить від нього дружина й дочка Оля, намагачись увагою й теплом вгамувати як фізичний, так і моральний біль Олександра Пилиповича - люблячого батька, турботливого чоловіка, який з чудовим прикладом мужності й героїзму.

Райса БРИЧКОВА.

Фото з сімейного альбому.